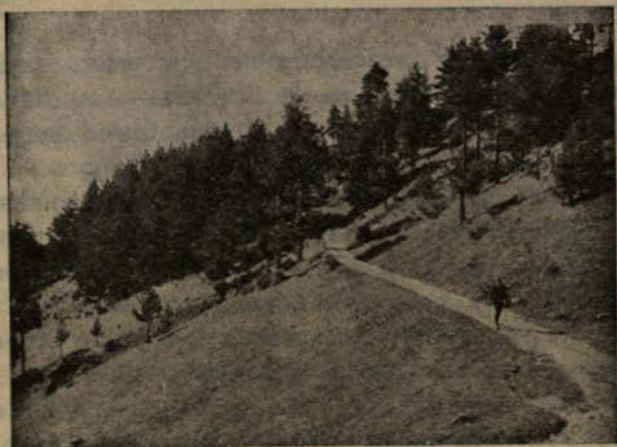

А. Друмевъ.

Първиятъ излетъ.

Следъ първитѣ снѣжни дни на баба Марта, ето че грѣйна топло слънце и скоро стопи тънката покривка на зимата. Отъ цвѣналитѣ първи цвѣтя въ близката гора полъхна съ попѣтния вѣтъръ дѣхътъ на пролѣтѣта, и ние — малкитѣ туристи — побързахме да направимъ първия си излетъ.

Навѣнъ отъ селото, което се опасва отъ единъ голѣмъ ровъ, сега наводненъ отъ стопяването на снѣга, ние бѣхме поставени на първото спортно изпитание презъ тая пролѣтѣ. Трапѣтъ трѣбваше да бѣде прескоченъ, за да можемъ да продължимъ по-нататѣкъ пѣтя си; имаше направено временно едно мостче отъ едно дебело дърво надъ рова, но това бѣше много далече. Отначало почти всички се поколебахме да прескочимъ трапа, защото отъ есенѣта не бѣхме провѣрявали силитѣ си въ дълго скачане. Но нали презъ зимата ние все пакъ скачахме отъ високата снѣжна крепостъ, когато играех-